

DIUMENGE XXI DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Jordi Castanyer, monjo de Montserrat
24 d'agost de 2008

Estimats germans i germanes: del text evangèlic d'avui, important per al naixement de l'Església i també, doncs, per a nosaltres, per a l'Església d'ara, vull subratllar-ne diversos aspectes.

El passatge s'inicia amb dues preguntes de Jesús als deixebles; la que realment li interessa, a Jesús, és clar, és la segona. Perquè no costa gaire, i sobretot no compromet a res, dir què pensen els altres sobre algú, en aquest cas sobre Jesús mateix. Què en diu, la gent? Qui diuen que és? M'imagino els deixebles estalonant-se en les respostes. Nosaltres faríem semblantment. I Jesús, que ja devia preveure-ho, bo i prescindint del que diuen que diuen els altres, els fa: *i vosaltres, qui dieu que sóc?* Ara més aviat m'imagino silenci; s'han de mullar, que diríem amb un to popular; es tracta ja no de dir què pensen els altres sinó què penso jo, què penses tu; qui és, Jesús? tu, qui dius que és? De cap manera no podem esquivar aquesta pregunta que Jesús ens fa a cadascú, i no pas una sola vegada per sempre, sinó contínuament, en les diverses etapes de la nostra vida: i jo, qui dic que és Jesús?

És Pere qui, com en d'altres ocasions, respon a la interpel·lació de Jesús; ho fa, molt probablement – o almenys aquesta és la intenció que hi donen l'evangelista i la primera comunitat eclesial–, en nom de tots, en nom dels Dotze: *Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu*. Prou s'aniran adonant, Pere i els altres deixebles, que aquesta resposta, no pas sortida purament de la carn i de la sang sinó de més amunt, caldrà anar-la fent vida, testimoniar-la; que no n'hi ha pas prou d'anar dient "Senyor, Senyor...", que seguir Jesús, ser-ne deixeble, no és pas omplir-lo de lloances o d'afalagar-lo servilment sinó passar per on ell ha passat, trepitjar per on ell ha deixat les seves petjades.

Tornem, doncs, a la pregunta, ara que ja sabem que és ben personal: i jo qui dic que és Jesús? I ara cal dir que no bastarà –tot i ser bona i necessària– una resposta ben apresada del catecisme; caldrà respondre-hi amb la vida. I tu, i jo, amb la nostra manera de viure, qui estem dient que és, per a nosaltres, Jesús? No fos cas que amb els llavis diguéssim que és el Messies, el Salvador, el Fill de Déu, la Llum, la Veritat, el Camí, la Vida, el bon Pastor, el Mitjancer –l'*únic* mitjancer–, l'amic dels pobres, ell que s'ha fet pobre... però que el nostre capteniment, la nostra manera d'actuar en els diversos àmbits de la nostra vida, contradiguessin aquestes afirmacions tan assenyades; en una paraula seríem, som a vegades, falsos testimonis: afirmem una cosa però en fem una altra; diem que Jesús és el Messies, el salvador, però posem la nostra confiança, la nostra seguretat i les nostres estratègies en coses i actituds banals i fugisseres, per no dir clarament no cristianes, no evangèliques.

La pregunta és personal, doncs, i la resposta ha de ser vital. Ara vull afegir-hi que, a més de personal, també és col·lectiva. La fe, en efecte, és un compromís personal, però la vivim eclesialment, comunitàriament. Per això també em sembla pertinent de preguntar-nos: les nostres comunitats, la meva, la teva, la que formem com a parròquia, l'església en general, què diem de Jesús? qui diem que és? És clar, no qui diem que és amb les declaracions i els documents, ben elaborats i que són necessaris, sinó amb la manera de fer. Si dèiem amb els llavis, per exemple, que Jesús és misericordiós però no ho diem amb la vida sinó que a vegades condemnem o exclouem amb massa facilitat, si ens omplim la boca de frases sobre la senzillesa de Jesús, el seu amor als pobres i indefensos de la mena que siguin però nosaltres estem preocupats per mil coses supèrflues, donem peu a pensar que allò que diem, i que diem que cal creure, no és veritat.

La resposta de Pere meresqué de part de Jesús un elogi en forma de benaurança: *sortós de tu, Simó, fill de Jonàs, això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang sinó el meu Pare del cel*. Sortós! La fe de Pere, afirmada amb els llavis i confirmada amb la vida, és font de goig. Seguir Jesús, afirmar de paraula i de fets que Jesús és el Messies, el salvador, és font de goig. N'estem contents, germans, de ser cristians, de formar part de l'Església dels deixebles de Jesús? I meresqué també, la resposta de Pere, que fos confirmat com a pedra damunt la qual seria edificada l'Església. Pot ser-ho, Pere, aquesta roca ferma? Pel que en llegim en els evangelis i en el llibre dels Fets dels Apòstols té, certament, qualitats: lideratge, amor incondicional a Jesucrist, decisió...; però també té limitacions: insegur, presumptuós, contradictori, violent (és ell qui tallà l'orella a Malcus), a vegades covard... No, la roca és el Crist, ell és la pedra angular que havia estat rebutjada, com dirà Pere mateix en un dels discursos davant del sanedrí i com repeteix en una de les seves cartes. Però Pere, amb la seva feblesa, fou designat signe visible d'aquest fonament sòlid que és Jesucrist. Jesús haurà de pregar

perquè no defalleixi la fe de Pere i pugui confirmar els seus germans. De fet Pere haurà de sentir-se dir de part novament de Jesús que és també, a vegades, pedra d'ensopec; ho sentirem diumenge vinent. Però per l'experiència de Pasqua i amb la força de l'Esperit la seva fe anirà madurant. Tampoc la fe viscuda dels successors de Pere, el bisbe de Roma i els altres bisbes, ha estat sempre prou madura i exemplar, però no és la fe concreta d'unes persones la que salva o aferma l'església sinó la presència de Jesucrist i el seu Esperit, que també ara han de confirmar en la fe els nostres bisbes, fonaments visibles de la unitat i de la caritat de l'església; per això en cada Eucaristia recordem el bisbe de Roma i el de la nostra diòcesi perquè els enforteixi en la fe i en la caritat. Estimem-los, doncs, els nostres bisbes, amb les seves virtuts i les seves febleses; sentim-nos-hi en comunió i ajudem-los, si cal amb els nostres suggeriments o les nostres crítiques, a dur a terme la seva missió de guiatge.

Ara, junts, proclamarem la nostra fe; ho farem amb els llavis; fem-ho també amb la vida.